

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. Пазарджик, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Анг. Ралинова

при участието на секретаря Катя Т. Кентова
като разгледа докладваното от Десислава Анг. Ралинова Гражданско дело № 20215200100795 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.260 ал.1 от ЗОВСРБ.

Настоящото дело е образувано по искова молба предявена от МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА с адрес гр.София ул.“Дякон Игнатий“№3 – представлявана от министъра на отбраната Д. В. З., срещу А. В. Д., с ЕГН *****, с адрес обл.П., с.В., ул.,” №25, със съдебен адрес гр.С., ул. „И. в.” № ет., адв.М.И. Н., в която са изложени обстоятелства, че на 11.08.2012г. на основание чл.142, ал.2 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ) бил сключен договор за военна служба №1-25-36/577/11.08.2012г. между ответника А.Д. и началника на НВУ „Васил Левски“ - упълномощено от министъра на отбраната длъжностно лице.Сочи се, че в раздел I, т.2 от договора е определен срока за изпълнение на военната служба след завършване на обучението, а именно срокът на военната служба е 10 години изпълнение на военна служба като професия след завършване на обучението.От Министерска заповед №КВ 317/25.07.2017г. относно зачисляване във Випуск 2017 - „Васил Левски”, присвояване на първо офицерско звание „лейтенант” и назначаване на длъжности на випускниците от НВУ „Васил Левски” било видно, че изпълнението на военната служба за ответника започвала, считано от 27.07.2017г., като задължението му за изпълнението ѝ изтичало на 27.07.2027 г.

Сочи се, че от министерска заповед №КВ-125/18.05.2021 г., изменена с министерска заповед №КВ - 157/09.06.2021г. договорът за военна служба на старши лейтенант А. В. Д. бил прекратен на основание чл.163 от ЗОВСРБ /с предизвестие от военнослужещия до министъра на отбраната, изразено с рапорт рег.№30-22-40/24.03.2021г./. Съгласно заповед №ЛС-47/25.06.2021г., на командира на 24-та Авиационна база бригаден генерал Д. И., ответникът А. В. Д. е бил отчислен от списъчния състав на в.ф.32040 - К., считано от 25.06.2021г., а съгласно т.2 от същата

заповед, неизпълненият първоначален срок на договора за военна служба от А.Д., съгласно чл.142, ал.5 от ЗОВСРБ бил в размер на 6 години 1 месец и 2 дни.

Ищецът твърди, че съгласно разпоредбата на чл.260, ал.1 от ЗОВСРБ военнослужещите, освободени от военна служба на основание чл.163 от ЗОВСРБ, преди изтичането на първоначалния срок на военната служба по чл.142, ал.5 от същия закон, дължали възстановяване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация, пропорционално на срока на неизпълнението. Редът и начинът за изчисляване на тези разходи, съобразно разпоредбата на чл.260, ал.4 от ЗОВСРБ, се определяли от министъра на отбраната. В изпълнение на посочената разпоредба била издадена Наредба №Н-11/29.10.2020г. за реда и начина за изчисляване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация на военнослужещите в Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия /Наредбата/.

Било видно от финансова справка рег.№1852/15.04.2021г., на началникът на НВУ „Васил Левски”, че е определен размера на подлежащите на възстановяване разходи по чл.260, ал.2 от ЗОВСРБ от А.Д., който се е обучавал във военното училище по специалност посочена в чл.3 т.1 от договора за военна служба на същият, за периода от 2012г. до 2017г., като сумата изчислена по реда на Наредба №Н-11/29.10.2020г. за лична издръжка и обучение за специалността „Организация и управление на военните формирования на тактическо ниво“, която бил завършил А.Д. била в размер на **54 693.53 лева**.

Сочи се също, че от справка с рег.№3-2623/08.06.2021г. било видно, че сумата пропорционална на неизпълнения първоначален срок на военна служба, която е дължима от А. В. Д. е в размер на **33 300, 54 лева**.

Ищецът твърди, че на основание чл.260, ал.5 от ЗОВСРБ и в изпълнение на заповед №ЛС-47/25.06.2021г. на командира на 24-та Авиационна база били **удържани** от ответника **дължимите му обезщетения и вземания**, които се дължал на Д. при прекратяване на договора му за военна служба. След направеното прихващане, сумата пропорционално на срока на неизпълнение на договора за военна служба, подлежаща на възстановяване от А.Д. била в размер на **27 302, 31 лева**.

Сочи се, че с покана за доброволно плащане рег. №3-2840/24.06.2021г., която А.Д. е получил лично на 25.06.2021 година, бил поканен в едномесечен срок да заплати дължимата сума. До изтичане на този срок - **25.07.2021г.** дължимите разходи не били възстановени, от която дата ответникът бил в забава и дължал мораторна лихва. Поради което за Министерство на отбраната бил налице правен интерес от предявения иск.

Във връзка с изложеното, се моли съда да постанови съдебно решение, с което да осъди ответника А. В. Д., да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА, сумата от **27 302, 31 лева**, представляваща разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация за времето на обучението му в НВУ „Васил Левски“, изчислени по реда на Наредба №Н-11/29.10.2020г. относно реда и начина за изчисляване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация на военнослужещите в Министерството на отбраната и Българската армия, пропорционално на срока на неизпълнението на договор за военна служба, както и мораторна лихва върху главницата, за периода от изпадането на ответника в забава - 25.07.2021 г. до датата на завеждането на исковата молба – 23.11.2021 година в

размер на **925.31 лева**/размера е уточнен с молба с вх.№1099/17.02.2022г./, законната лихва от датата на завеждането на исковата молба -23.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника по делото А.Д. е постъпил писмен отговор, в който са изложени следните обстоятелства: че е постъпил на кадрова военна служба по силата на договор между него и началника на НВУ бриг. ген. Ц. Х., като упълномощен от министъра на отбраната, като в договора липсвала заповедта на МО с която е упълномощен.Сочи се, че договорът бил със срок от 5г. за обучение в НВУ „Васил Левски“ и 10г. изпълнение на кадрова военна служба след завършването му.

Договорът бил прекратен със Заповед №КВ-125 от 18.05.2021г. на основание чл.146 т.2, чл.161, т.1 и чл.163 от ЗОВСРБ.

Със Заповед №ЛС-47, ответникът А. В. Д. бил отчислен от състава на военното формирование.

Съгласно изготвена финансова справка с рег.№1852/15.04.2021 г. от НВУ „Васил Левски“, ответникът дължал възстановяване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация в размер на 33 300,54лв.

На основание чл.227, ал.1 и чл.234 от ЗОВСРБ и справка с рег.№ 3 - 2622/08.06.2021 г. ответникът А. В. Д. имал право на еднократно парично обезщетение в размер на три брутни заплати на стойност 5 579.04 лв. Сумата била приспадната от така определената за възстановяване сума.

Изложени са правни аргументи, че на 12.05.2009г. е приет ЗОВСРБ. С него съгласно §3 ал.2 от ПРЗ договорните отношения се премахвали и се заменяли със служебни правоотношения. В новият ЗОВСРБ не съществувал текст, който да задължава военнослужещите да възстановяват разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация.На 26.02.2010г. /ДВ. бр.16 от 26.02.2010г./ с промяна в ЗОВСРБ, отново било въведено договорното начало /чл.134а/, като с ПЗР бил установен тримесечен срок за сключване на договори за военна служба между военнослужещите и МО.

С допълнение на ЗОВСРБ чл.260 ал.4 /ДВ, бр.23 от 2011г. в сила от 22.03.2011г./, било въведено задължение на Министъра на отбраната с нормативен акт да определи реда и начина за изчисляване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация.

На основание това допълнение на ЗОВСРБ на 06.10.2011г. Министерство на Отбраната издало заповед №ОХ - 766/06.10.2011г. Същата представлявала административен акт, но не била обнародвана в ДВ, съгласно изискванията на чл.37 от ЗНА.

Впоследствие, констатирайки този пропуск МО издава Наредба №Н-1 от 14.01.2013г., която обнародвала в ДВ бр.8/2013г. Същата повтаряла текста на заповед №ОХ - 766/06.10.2011г.

В отговора се сочи, че Наредба № Н-1 от 14.01.2013г., обнародвана в ДВ бр.8/2013г. била приета отново в нарушение на ЗНА - чл.26, без да е извършено обществено обсъждане на наредбата. Проекта на същата не бил публикуван на страницата на МО заедно с мотивите, съответно доклада и предварителната оценка на въздействието, съществен порок на Наредбата, който не можел да се санира с последващи актове. Същата била отменена с решение №17460/19.12.2019г. на ВАС.

Наредба №Н-11/29.10.2020г. била приета след отмяна на Наредба №Н-1 от 14.01.2013г. и била в сила от 10.11.2020г. /ДВ бр.№96 от 10.11.2020г./

Сочи се, че доколкото изрично не било придадено обратно действие във времето на този подзаконов нормативен акт, той можел да се прилага при разрешаването на

материално-правни спорове за възстановяване на разходи по чл.260, ал.1 от ЗОВСРБ, извършени след влизането му в сила на 10.11.2020г.

Като елемент от предвидимостта на правния ред и гаранция за правната сигурност, общото правило е, че правните норми действат занапред. Адресатите на новоприетите норми, следвало да преразгледат поведението си на база моделите на поведение, които правните норми установявали. В условията на въвеждане на норми със санкционен характер с обратна сила, то това било невъзможно.

Сочи се от ответника, че процесната Наредба №Н-11 била лишена от правно основание за определяне и налагане на санкции - разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация - спрямо ответника.

Правните субекти можели и били длъжни да съобразят поведението си само с действащия към момента Закон, но не и с бъдещия такъв.

Както в практиката, така и в доктрината, нямало противоречиво разбиране, относно това - кои видове гражданско-правни норми имали винаги обратно действие, а именно: тълкувателните, защото разкриват точното съдържание на тълкуваната норма от момента на приемането ѝ, и на второ място - гражданско процесуалните, защото се прилагат незабавно и спрямо всички висящи спорове.

В българското право забраната за обратно действие на законите бил принцип, който можел да се изведе от понятието за правовата държава, уредено в Преамбюла и чл.4, ал.1 от Конституцията. Този принцип бил прогласен в чл.5, ал.3 от Основния закон. Този конституционален принцип намирал своето продължение и в чл.14, ал.3 от ЗНА, а именно: (3) „Не може да се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, освен ако те са по-леки от отменените.“

Сочи се, доколкото изрично не било придадено обратно действие във времето на този подзаконов нормативен акт, съдът бил длъжен да го прилага при разрешаването на материалноправни спорове за възстановяване на разходи по чл.260, ал. 1 ЗОВСРБ, след влизането му в сила на 02.02.2013 г., т.е. - когато предсрочното освобождаване от военна служба на посочените в същата разпоредба основания е настъпило на и след тази дата...../сочи се съдебна практика решение № 58/18.02.2010 г. по гр. дело № 53/2009 г. на III гр. отд. на ВКС, /по тълкуването и приложението на чл.300 ЗОВСРБ от 1995 г. отм., аналогичен на чл. 260 ЗОВСРБ от 2009 г./.

Ответника счита, че санкционните разпоредби на Наредба № Н-11/29.10.2020 г., които са в сила от 10.11.2020г. /ДВ, брой 96 от 10.11.2020г./ - послужила за основание за предявяване на исковите претенции, следвало да породят правно действие след тази дата.Допълнително към това съгл. чл.260 ал.6 от ЗОВСРБ, когато сумата за разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация не можела да се събере по реда на чл.260 ал.5, вземането се събирало по реда на ГПК въз основа на извлечение от счетоводните книги или документ, установяващ размера на вземането, издаден по реда на чл.260 ал.4.

Твърди се, че исковата претенция не намирала опора в нормите, които черпят правно основание от отменен акт и така формираната претенция била неоснователна и недоказана.

Прави се искане за косвен съдебен контрол на основание чл.17 ГПК относно Наредба №Н-11/29.10.2020г. в сила от 10.11.2020г. /Държавен вестник, брой 96 от 10.11.2020г./ на МО, същата била влязла в сила, но не била оспорена от ответника, поради което на основание чл. 17, като неучаствала в производството по издаване и обжалване на административния акт страна ответника имал право на оспорване.Сочи се, че е незаконосъобразна, следователно всички последващи

действия по изчисление на дължимите за възстановяване суми от страна на ответника били незаконосъобразни, респективно, неоснователни и недоказани.Отмяната ѝ, обосновавала **възражението за прихващане**, което се прави в настоящето производство и обуславя оспорването на размера на исковата претенция, предявена от страна на МО.

Сочи се, че с исковата молба, МО прави прихващане на дължими от тяхна страна суми на ответника А. В. Д., обезщетения по чл.277, ал.1 чл.234 от ЗОВСРБ и справка с рег.№ 3 - 2622/08.06.2021 г., при прекратяване на договора за военна служба в размер **на 5 579.04 лв.**

Прави се възражение за прихващане на тази сума – 5579.04 лева, тъй като основанията за определяне на размера на исковата претенция се определял на отменена норма и на порочен административен акт.

Окръжният съд, като се запозна с твърденията и исканията, изложени в исковата молба и доразвити в хода на производството, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, при съблюдаване на разпоредбата на **чл.235 ал.2 от ГПК**, **прие за установено от фактическа и правна страна следното:**

По делото не се спори, че с договор за военна служба №1-25-36/577/11.08.2012г. между ответника А.Д. и началника на НВУ „Васил Левски“ - упълномощено от министъра на отбраната длъжностно лице, ответникът поел задължение да постъпи на обучение във НВУ „Васил Левски“, след което да постъпи на кадрова военна служба. Уговореният в договора срок на обучението е 5 /пет/ години, а срокът за изпълнение на военна служба като професия е 10 /десет/ години след завършване на обучението. Съгласно чл.9 от договора, военнослужещ, чийто договор е прекратен по негово желание преди изтичане на предвидения срок, дължи възстановяване на разходите за издръжка и обучение за периода в който е бил обучаван.В чл.1- е уговорено, че размера на издръжката се изчислява, въз основа на базовия норматив за издръжка на един обучаем по професионално направление „военно дело“ определен с акт на Министерски съвет.В чл.11 е уговорено, че дължимото вземане се събира въз основа на извлечение от счетоводните книги на НВУ Васил Левски.

Не се спори, че ответникът е завършил пълния 5-годишен курс на обучение след което е бил назначен на военна длъжност, считано от 27.07.2017година с първо офицерско звание „лейтенант“ и специализация „летателни апарати и авиационни двигатели“.

Не се спори между страните, а и се установява от министерска заповед №КВ-125/18.05.2021 г., изменена с министерска заповед №КВ - 157/09.06.2021г., че договорът за военна служба на старши лейтенант А. В. Д. бил прекратен на основание чл.163 от ЗОВСРБ/ с предизвестие от военнослужещия до министъра на отбраната, изразено с рапорт рег.№30-22-40/24.03.2021г./. Съгласно заповед №ЛС-47/25.06.2021г., на командира на 24-та Авиационна база бригаден генерал Д. И., ответникът А. В. Д. е бил отчислен от списъчния състав на в.ф.32040 - Крумово, считано от 25.06.2021г., а съгласно т.2 от същата заповед, неизпълненият първоначален срок на договора за

военна служба от А.Д., съгласно чл.142, ал.5 от ЗОВСРБ бил в размер на 6 години 1 месец и 2 дни.

Представена е справка за сумите, които следва да се изплатят като обезщетение на А.Д. - 5579.04 лева, както и че сумата за неизпълнение на договора възлиза на 33 300.54 лева, от която ищецът е прихванал дължимото обезщетение и е поканил ответника Д. да заплати разликата на установената сума за възстановяване в размер на 27 302.31 лева. От изготвената покана до ответника е видно, че същият е бил поканен да заплати сумата от 27 302.31 лева, като поканата е връчена лично на него на 25.06.2021 година, с указания, че следва в едноседмичен срок да заплати дължимото.

По делото е представена и подробна финансова справка по отношение на А.Д., въз основа на която е изготвена СИЕ, не оспорена от страните.

От приетата СИЕ, се установява, че разходите за издръжка обучение, квалификация за времето на обучение на ответника в НВУ Васил Левски по отменената Наредба №Н-1/14.01.2013г.на МО, възлизат на 24470.60 лева, а сумата пропорционална на неизпълнения срок на договора възлижала на 14895.44 лева. От заключението се установява, че по действащата Наредба №Н-11/29.10.2020 година на МО разходите за издръжка обучение, квалификация за времето на обучение на ответника в НВУ Васил Левски, възлизат общо на 54692.67 лева, а сумата пропорционална на неизпълнения срок на военна служба от А.Д., изчислен по същата Наредба възлизал на 27293.61 лева.

Горната фактическа обстановка не се оспорва от ответника, като същият не оспорва прекратяването по негово желание на сключения между страните на договор за военна служба преди изтичане на уговорения срок, както и поемането на задължение по договора да възстанови разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация пропорционално на срока на неизпълнението, които разходи не са възстановени от него.

Спорният по делото въпрос е относно действащата нормативна уредба и базата за изчисление на дължимите суми за разходи за издръжка и обучение на ответника, като същият оспорва приложимостта в отношенията между страните на ползваната от ищеца Наредба № Н-11/29.10.2020г. на Министерство на отбраната, тъй като последната била приета след сключването на процесния договор и не уреждала съществуващите правоотношения. В тази връзка, следва да се има предвид, че **спорните между страните правоотношения се уреждат съгласно действащото към момента на прекратяване на договора за военна служба законодателство**, към който момент възниква правото на Министерство на отбраната да претендира плащане на сумите, изразходени за издръжка и обучение на ищеца, пропорционално на срока на неизпълнение на договора. В този смисъл са произнесени множество решения на съдилищата и практика на ВКС, напр. решение №58/18.02.2010г. по гр.д.№ 53/2009 г. на ВКС, III г.о., съгласно което **юридическият факт**, от който възниква правото на Министерство на отбраната да претендира обезщетение по чл.300 ЗОВСРБ (отм.), респ. чл.260, ал.1 ЗОВСРБ, е **прекратяване на договора** за военна служба, поради което се

прилагат нормите, действащи към този момент.

Във връзка с възражението на ответника е представена справка рег.№3-3873/21.06.2018г., относно прекратяване на договора за военна служба на И. С. С., считано от 27.06.2018г., от която се установява, че подлежащите на възстановяване суми от това лице са определени по вече отменената Наредба №Н-1/14.01.2013г., тъй като тя е действала към момента на прекратяване на правоотношението.

В този смисъл възражението на ответника за по-нисък размер определени суми на друг курсант е неоснователно, тъй като е приложена друга Наредба.

В писменият отговор ответника е направил искане **за косвен съдебен контрол на Наредба № Н-11/29.10.2020г.**, която е приложима в случая, обнародвана в ДВ брой 96/10.11.2020г. на МО, влязла в сила, но не оспорена от ответника.

Когато има влязъл в сила административен акт или съдебно решение по обжалването на този акт, но страна по гражданското дело не е участвала в административното или съдебното производство, поради това, че не е била конституирана или не е била уведомена за производството, то *„съдът се произнася инцидентно съгласно чл. 17, ал. 2, изр. 2 по законосъобразността (унищожаемостта) на административния акт или на съдебното решение“ (т. р. № 5/14.01.2013 г. по т. д. № 5/2011 г., ОСГК НА ВКС).*

Специално при инцидентния контрол на нормативните актове – съгласно изричната специална разпоредба на чл. 15, ал. 3 ЗНА, правораздавателният орган е длъжен да не прилага незаконосъобразната подзаконова нормативна разпоредба, независимо от нейната форма на незаконосъобразност – нищожност или унищожаемост. Тази разпоредба се прилага от всички видове съдилища – административни, граждански и наказателни.

Налице е обаче и съдебна практика на ВКС и други съдебни решения, според които не следва да се прилага чл. 15, ал. 3 от ЗНА: *„Наредбата представлява подзаконов нормативен акт, който подлежи на самостоятелно оспорване по различен процесуален ред и правила. Поради това извън предмета на спора е дали цитираната разпоредба е съобразена с тази на чл. 67 ЗМДТ, като по този въпрос настоящия съдебен състав не следва да се произнася инцидентно.“ (реш. № 15618/2018 г. на ВКС II г.о.).*

Настоящият съдебен състав споделя тази практика и счита, че тъй като постановената Наредба подлежи на самостоятелно оспорване по друг процесуален ред, настоящият състав не дължи произнасяне по инцидентен контрол.

Предявеният иск с правно основание чл. 260 ал. 1 от ЗОВСРБ и е допустим и частично основателен.

Съдът не възприема възражението на ответника Д., че е следвало да се спази

процедурата по чл.260 ал.6 от ГПК/в сила от 22.03.2011 година/ -, В случай че сумата по ал.1 и 3 не може да се събере по реда на ал.5, както и в случаите по ал.2 вземането се събира по реда на Гражданския процесуален кодекс, въз основа на извлечение от счетоводните книги или документ, установяващ размера на вземането, издаден по реда на ал.4“. Тоест, че е следвало да бъде инициирано производство по реда на чл.417 от ГПК, въз основа на извлечение от счетоводните книги. Съдът счита, че тази разпоредба е приета, с цел създаване на облекчен ред за събиране на вземането, а не като единствен способ.

В случая, вземането на ищеца за възстановяване на разходите за издръжка, обучение и квалификация на ответника е възникнало с прекратяване на договора му за военна служба, считано от 18.05.2021г., извършено с издаването на Заповед №КВ-125/18.05.2021г. на Министъра на отбраната, поради което приложим за спорното правоотношение е действащият ЗОВСРБ и издадените по прилагането му подзаконовни нормативни актове. Към тази дата разпоредбата на чл.260, ал.1 от ЗОВСРБ предвижда, че военнослужещите, освободени от военна служба на основание чл.163 (с писмено предизвестие до министъра на отбраната), преди изтичането на първоначалния срок на военната служба, дължат възстановяване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация пропорционално на срока на неизпълнението.

Следва да се има предвид разпоредбата на чл.260, ал.4 ЗОВСРБ /в сила от 22.03.2011 г./, съгласно която Министърът на отбраната определя реда и начина за изчисляване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация. Безспорно е, че Министърът на отбраната е осъществил правата си по чл.260, ал.4 ЗОВСРБ, като на това основание е издадена и Наредба №Н-11/29.10.2020г., за реда и начина за изчисляване на разходите за издръжка, обучение, квалификация и/или преквалификация на военнослужещите от Министерство на отбраната, структурите на пряко подчинение на Министъра на отбраната и българската армия във връзка с възстановяването им в случаите по чл.260, ал.1, 2 и 3 от ЗОВСРБ. Тази Наредба е в сила от обнародването ѝ в „Държавен вестник“ – бр.96/10.11.2020г. и действа към момента на прекратяване на договора за военна служба на ответника, поради което същата е приложима в конкретния случай и дължимите разходи следва да бъдат изчислени по определения в нея ред. В този смисъл, възраженията на ответника за неприложимост на цитираната от ищеца Наредба № Н-11/29.10.2020г., са неоснователни.

Съобразно приетата СИЕ, ответникът Д. дължи сумата от **27293.61 лева**, респ. предявеният иск за разликата над 27 293.61 лева до предявеният размер от 27 302.31 лева, следва да бъде отхвърлен.

По отношение на **възражението за прихващане на сумата от 5579.04 лева**, направено от ответника, същото е изцяло неоснователно.

Действително, видно от представената от ищеца и обсъждана по-горе справка на Д. са били дължими общо заплати и обезщетения в размер на 5579.04 лева. Тази сума обаче съобразно нормата на чл.260 ал.5 е била удържана от дължимото от ответника, което общо е в размер на 33 300 лева - „Сумата по ал.1 и ал.3 се удържа изцяло от обезщетението и другите вземания, които задълженото лице има право да получи.“

В случая сумата, която се претендира от ответника Д. за прихващане, вече е била прихваната от общо дължимите от него суми от ищеца /в този смисъл приетото заключение на СИЕ и представената справка, както и изявлението на вещото лице в о.с.з., проведено на 5.04.2021 година/.

По отношение на иска по чл.86, ал.1 ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл.86, ал.1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, като при безсрочните задължения длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора /чл.84, ал.2 ЗЗД/, т.е. когато няма определен срок за изпълнение, необходимо условие за изпадането на длъжника в забава е наличието на отправена покана за плащане. Безспорно, вземането за обезщетение по чл.260, ал.1 ЗОВСРБ възниква от деня на прекратяване на договора за военна служба, от когато ищецът е могъл да иска изпълнение, но това вземане е парично и безсрочно в рамките на една договорна отговорност, поради което и съгласно чл.84, ал.2 ЗЗД, ответникът изпада в забава след като бъде поканен от ищеца да му го изплати.

В случая, поканата е връчена на ответника на 25.06.2021г., поради което срокът за изпълнение е изтекъл на 2.07.2021г., като ответникът Д. не извършил исканото плащане на сумата за възстановяване на разходите по издръжката и обучението му. След като срокът за доброволно плащане е изтекъл на 2.07.2021г., то с неплащането си след тази дата, ответникът е изпаднал в забава и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД дължи обезщетение в размер на законната лихва върху главницата от 27 293.61 лева. Ищецът е претендирал мораторна лихва за периода от 25.07.2021г. до 22.11.2021г. в размер на **925.31 лева.**

Съобразно ел.калкулатор мораторната лихва от 25.07.2021г. до 22.11.2021г., върху главницата от 27 293.61 лева, е в размер на **3684.64 лева.** В тази връзка, съдът намира, че искът по чл.86, ал.1 ЗЗД е основателен **и следва изцяло да бъде уважен** за размера от 925.31 лева.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК, на ищеца се дължат сторените в производството разноски.

Съобразно представеният списък по чл.80 от ГПК, ищецът е претендирал направени разноски в размер на внесена ДТ- 1142.10 лева, депозит за вещо лице – 341.25 лева, юриск.възнаграждение в размер на 1376.81 лева или общо – 2860.16 лева.

Спрямо уважената част от иска, на ищеца се дължат разноски в размер на

2859.24 лева.

Воден от горното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК **Пазарджишкият**
Окръжен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА А. В. Д., с ЕГН *****, с адрес обл.П., с.В., ул. „С.“ №25, със съдебен адрес гр.С., ул. „И.в.“ № ет., адв.М.И. Н., да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА с адрес гр.С. ул.“Д. И.“№3 – представлявана от министъра на отбраната – Д. В. З., сумата от 27 293.61 лева, представляваща обезщетение по чл.260, ал.1 ЗОВСРБ за направените разходи за издръжка и обучение на А. В. Д., с ЕГН *****, за срока на обучението му, изчислени пропорционално на срока на неизпълнение от страна на ответника в размер на 6 години 1 месец и 2 дни, съобразно договор за военна служба №1-25-36/577/11.08.2012 година, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над размера от 27 293.61 лева, до претендираният размер от 27 302.31 лева, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА А. В. Д., с ЕГН *****, с адрес обл.П., с.В., ул. „С.“ №, със съдебен адрес гр.С., ул. „И. в.“ №2 ет., адв.М.И. Н., да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА с адрес гр.С. ул.“Д. И.“№ – представлявана от министъра на отбраната – Д. В. З., сумата от 925.31 лева, обезщетение по чл.86 ал.1 от ЗЗД, върху главницата от 27 293.61 лева, за периода от 25.07.2021г. до 22.11.2021 година, както и разноски на основание чл.78 ал.1 от ГПК, в размер на 2859.24 лева.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Апелативен съд гр.Пловдив.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____